

Nedeľná homília

vdp. Ľubomír Urbančok

28. marca 2021 ✙ Cirkev ✙ Nedeľná homília

Bola raz jedna dedinka, v ktorej sa odohrávalo víkendové predstavenie cirkusu. Ľudia sa húfne hrnuli, aby si mohli pozorne pozrieť cirkusové predstavenie. Mnohé deti sa zvlášť tešili na predstavenie šaša. Šašo ich práve zabával a diváci pukali od smiechu, keď sa strhol krik. Znelo – „Horí!“ Požiar sa rýchlo šíril a šašo utekal do blízkych domov pozdĺž dediny, aby obyvateľov upozornil na rozsiahly požiar a potrebu pomoci s jeho hasením. Vzhľadom na to, že bol oblečený ako šašo, nikto mu neveril a mysleli si, že je to len súčasť cirkusu.

Bratia a sestry!

Túto príhodu zmieňuje mladý teológ, Joseph Ratzinger v súvislosti s akou sa môže v súčasnosti (on to písal v 60. rokoch) ocitnúť veriaci pri vyznávaní svojej viery. Možno keď si pospytujeme svedomie, aj mnohí z nás sa v hĺbke srdca pozerajú na liturgiu ako aj na dnešné pašie, ako na divadlo, zábavný program. Tak sa možno cítili aj niektorí náhodní pozorovatelia, keď Ježiš vstupoval na osliatku do Jeruzalema.

Isté je, že aj naši vládni predstavitelia sa pozerajú na nás kresťanov podobne. Dejiny sa opakujú. Ako pred 2000 rokmi nevedeli, kto je Ježiš a aký má zmysel a význam jeho Vykupiteľské dielo, tak ani dnes.

„Hlásame v tajomstve skrytú Božiu múdrosť, ktorú Boh pred vekmi určil nám na slávu. Nikto z kniežat tohto veku ju nepoznal; veď keby ju boli poznali, neboli by ukrižovali Pána slávy.“ (1Kor 2, 7-8)

Keď konáme procesiu palmovej nedele v tradičnom ríte, subdiakon pri vstupe do chrámu klope krížom na zatvorené dvere. Robí tak s jeho päťou ešte na zatvorené dvere, aby sa mohli otvoriť.

„Toto je úžasné tajomstvo Ježiša Krista samotného, ktorý drevom svojho Kríža, silou svojej lásky, ktorú dáva, klope v perifériách tohto sveta na Božie dvere, v tých častiach, kde svet nebol schopný nájsť cestu k Bohu. S jeho krížom Ježiš otvára Božie dvere, dvere medzi Bohom a človekom.“ [1]

Liturgický úkon, ktorý sme aj my dnes vykonali, nie je len obyčajným gestom. Aj dnes Ježiš prichádza a klope svojím krížom na dvere tohto sveta, dokonca ich preráža, aby do neho priniesol vykúpenie, skôr, než príde druhýkrát na konci všetkých čias. Teraz klope, ako dobrý pastier. Na konci čias príde ako prísny sudca, ktorý bude súdiť všetkých tých, ktorí sa snažia brániť jeho vstupu na tento svet v podobe milosrdného Spasiteľa do tohto sveta smädného po skutočnej láske, ktorú môže dať iba Boh.

Posledný rok ukázal viac ako kedykoľvek predtým potrebu nadprirodzena, lásky a spravodlivosti, ktorá má svoje korene hore. Kým sa Svätá omša falošne vníma ako priateľské stretnutie ľudí, ktorí sa niečo pomodlia, niečo si zaspievajú, dnes, na kvetnú nedeľu sa ukazuje, o čo tu ide, a budeme rozjímať a znovusprítomňovať v slávení veľkonočného trojdnia.

Musíme si spytovať svedomie, či úpadok liturgie a spôsobu slávania Svätej omše k tomu neprispel, keď sa prostredníctvom do chrámu nepatriacich hudobných nástrojov urobil z liturgie obyčajný cirkus. Iste tomu neprispeli ani rôzne lacné a nevkusné liturgické oblečenia, ktoré sa s vyšívanými krásnymi brokátmi nedajú ani porovnávať. Krista odovzdáva vznešenosť liturgie a keď sa nám vyprázdňujú naše chrámy, alebo svätá omša je vnímaná len ako kultúrne podujatie, je na mieste, aby sme si spytovali svedomie, či si za to nemôžeme aj sami.

„Oslabenie princípu autority v Cirkvi, osobnej zbožnosti, modlitby, oddanosti, povrchná a afektívna liturgia, pomýlené postoje v zásadných otázkach viery ako Eucharistia, kňazstvo, úloha Božej Matky v dejinách spásy, to všetko prinieslo ovocie, ktoré je dnes ľahko pozorovateľné. Keby sme si uvedomili svoje omyly, pokorne ich uznali, tak by sme sa vrátili do otcovského náručia Boha ako márnotravný syn. Dlhodobá vernosť v modlitbe a precízna liturgia, vykonávaná podľa tradície Cirkvi by možno priniesli autentickú skúsenosť Boha väčšiemu počtu tých, ktorí vo víchrici nemilosrdne zmietajúcej všetko, čo je budované na piesku zostali verní.“ [2]

Bratia a sestry!

Je to práve Svätá omša, ku ktorej sa potrebujeme vrátiť. Nielen fyzicky, späť do chrámu, ale aj duchovne a aj naším rozumom. Ježiš dnes vstupuje do Jeruzalema, aby bol Ukrižovaný pre hriechy sveta a tak priniesol Spásu a odčinil za naše hriechy. Prežime tento svätý týždeň práve v tomto duchu a nezahlajme ani jeden deň. Rozjímajme každý deň nad Pánovým umučením, a uvedomujme si, že to nad čím rozjímame, to je Svätá omša. V každej Svätej omši sa znovusprítomňuje Kristovo vykupiteľské dielo. Keď takto prežijeme tieto dni, môžeme si byť istí, že fyzický návrat katolíkov na Slovensku do kostola bude časom skutočnej obnovy.

AMEN

[1] Benedikt XVI., Homília na Kvetnú nedeľu, 2007.

[2] O. Samuel, Celým Srdcom.

Zdroj titulného obrázka

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/nedelna-homilia/>